

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. Б. 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б. ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Росица Бункова
Маргарита Алексиева

при участието на секретаря Мария Стоилова-Въкова

в присъствието на прокурора Е. Т. Д.

като разгледа докладваното от Росица Бункова Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221200600352 по описа за 2022 година

Пред Окръжният съд производството по делото е образувано по въззивната жалба на адв.Д.,
в качеството му на защитник на подсъдимия С. М., и е за проверка на невлязлата в сила
присъда № 15 от 25.03.2022 год., постановена по нохд № 1213 от 2021 год. по описа на РС Б.

С цитираната присъда С. М.- и македонски и български гражданин, живущ в Г. е признат за
виновен в това, че на 14.02.2018 год. в гр. Б. в сградата на Сектор “Пътна полиция“ при ОД
на МВР гр. Б. на бул. “Св. Д. С.“ № 83, в писмена Декларация от 14.02.2018 год. по образец
на Приложение № 3 към чл. 63, ал. 4 от Инструкция № 13-417 от 10 март 2010 г. за
организацията и технологията на работа в структурите на МВР при издаване на българските
лични документи (обн., ДВ, бр. 22/2010 год.), която по силата на закон - чл. 151, ал. 5 от
Закона за движение по пътищата: "Свидетелство за управление на моторно превозно
средство се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Р. Л., за което
обстоятелство подписват декларация или представят доказателство, че се обучават във
висше училище по чл. 17, ал. 1 от Закона за висшето образование или в училище по Закона
за предучилищното и училищното образование или в професионален колеж в страната не
по-малко от 6 месеца“, се дава пред орган на властта, подадена пред А. С. К. - системен
оператор в Сектор “Пътна полиция“ към ОД на МВР - Б. за удостоверяване истинността на
някои обстоятелства - относно обичайното му пребиваване по смисъла на §.6, т. 46 от ДР на
ЗДвП, потвърдил неистина- че обичайното му пребиваване не е в друга държава - членка на
Европейския съюз, а в Р. Л. на адрес гр. П., ул.“Б. № 18, като е знаел, че обичайното му

пребиваване е във Ф.Р. Г. гр. М. 81541, Цугшприцшрасе 2 - престъпление по чл. 313, ал. 1, пр. 1 от НК, поради което и на основание същия законов текст във вр. с чл. 54, от НК, РС му е наложил наказание „ГЛОБА” в размер на 150 лв.

С атакуваната присъда подсъдимия С. М. е признат и за виновен в това, че на 14.02.2018 год., в сградата на Сектор “Пътна полиция“ при ОД на МВР гр. Б. пред А. С. К., в качеството ѝ на системен оператор в Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР - Б. съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Удостоверение за здравословно състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство, на което бил придаден вид, че на 12.02.2018 год. е издадено и подписано от общопрактикуващ лекар - д-р В. А. с УИН ***, в частта му общопрактикуващ лекар и част “В” - вътрешен статус, и в частта му относно “Карта за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС“, като от него за самото съставяне на документа не може да се търси наказателна отговорност, поради което и на основание чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1, пр. 1 от НК във вр. с чл. 54 от НК му е наложил наказание "Лишаване от свобода" за срок от 3 /три / месеца, като на основание чл. 66, ал.1 от НК е отложил изтърпяването на така наложеното наказание за срок от 3 /три/ години, от влизане в сила на присъдата.

Районният съд, на основание чл. 23, ал.1 от НК е определил на подсъдимия С. М. да изтърпи едно общо най.тежко наказание измежду наложените по - горе наказания, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 3/три/ месеца, като на основание чл.66, ал.1 от НК е отложил изпълнението на така наложеното общо наказание лишаване от свобода за срок от 3 /три/ години.

С цитираната присъда, решаващият съд на основание чл.112, ал.4 от НПК е постановил веществени доказателства оригинал на данни за издаване на СУМПС от 14.02.2018 год. ; оригинал на заявление - вх. № 1689/14.02.2018 год. по описа на ОД на МВР - Б. оригинал на Удостоверение за здравословно състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС, издадено на 12.02.2018 год. на името на С. М. ; оригинали на вносни бележки, установяващи заплащането на такси за издаване на СУМПС и КТ ; оригинал на Декларация по чл. 13, ал. 1, т. 6 от Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 год. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (издадена от Министерството на вътрешните работи, обн. ДВ. бр. 97 от 15 октомври 2002 год.), подписана на 14.02.2018 год. ; оригинал на разписка за получено отпечатано заявление ; оригинал на документ, установяващ, че на 22.02.2018 год. Я. П. Д е получил СУМПС № *** год., издаден от МВР - Б.на името на С. М. , след влизане в сила на присъдата да бъдат върнати на Началника на Сектор “ПП” при ОД на МВР - Б.

На основание чл.112, ал.4 от НПК е постановил веществени доказателства оригинал на Заявление за издаване на документ за самоличност - вх. № 5536/14.07.2010 год. по описа на ОД на МВР - Б.; заверено копие на Удостоверение № 2383/14.06.2010 год. по описа на Министерството на правосъдието ; оригинал на вносна бележка ; оригинал на

Удостоверение за постоянен адрес - рег. № 892/05.04.2010 год. по описа на Община П. ; заверено копие на паспорт № A044786, издаден на 11.12.2009 год. от МВР - Струмица на името на С. М.; оригинал на разписка за получено отпечатано заявление ; оригинал на документ, установяващ, че на 26.08.2010 год. С. М. е получил лична карта № 640698410, издадена на 09.08.2010 год. от МВР - Б.на негово име ; оригинал на документ, установяващ, че на 13.08.2010 год. С. М. е получил Паспорт № 380383064, издаден на 13.08.2010 год. на негово име от ОД на МВР - Б., след влизане на присъдата в сила да бъдат предоставени на Началника на Сектор "БДС" при ОД на МВР - Б.

Подсъдимия С. М. е осъден да заплати по сметка на ОД МВР Б.сумата от 48 лева, представляваща сторени на досъдебното производство разноси; по сметка на Районен съд гр.Б.542.55 лв., представляващи сторени в съдебното производство разноси, както и пет лева, държавна такса за издаване на изпълнителен лист.

Недоволен от така постановената присъда останал адв. Д.- в качеството му на защитник на подсъдимия М., който в срок е депозирал въззивна жалба /представил е и допълнителна такава, с която е отстранил нередовностите на първата/, в която жалба се твърди, че присъдата е неправилна, незаконосъобразна, постановена при съществено нарушение на процесуалните правила, непълнота на доказателствата и явна несправедливост на наложеното наказание. Изложените му доводи са свързани с твърдение, че престъплението по чл.316 от НК е несъставомерно- нито от обективна, нито от субективна страна, а дори и да се приеме, че е съставомерно, то представлява маловажен случай. Алтернативно твърди, че наложеното наказание е явно несправедливо, както и, че неправилно РС не е приложил нормата на чл.78а от НК.

Прави искане атакуваната присъда да бъде отменена и подсъдимия да бъде оправдан- изцяло или частично, алтернативни искания- да се отмени присъдата и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на съда или да се измени присъдата като се приложи закон за по-леко наказуемо деяние, частично да се оправдае за едното престъпление, след което да се приложи разпоредбата на чл.78а от НК.

В съдебно заседание защитникът се явява, като прави искане делото да се отложи, за да се яви подсъдимия и да даде обяснение, като на следващото заседание сочи, че М. няма да се явява и да се възползва от правото си да даде обяснения. Доказателствени искания няма.

Представителя на Окръжна прокуратура оспорва въззивната жалба на адв.Д.. Намира, че обвинението и за двете престъпления е доказано по несъмнен начин, а наложеното наказание- справедливо, поради което и пледира присъдата, предмет на въззивна проверка да бъде потвърдена.

Окръжният съд, в настоящият състав, след като се запозна с изложеното в жалбата, становищата на страните и събраните по делото доказателства и след като провери изцяло правилността на атакуваната присъда и извън основанията, посочени от страните, съгласно разпоредбите на чл.313 и 314, ал.1 от НПК, намира следното:

Районният съд е приел за установена фактическа обстановка по делото, въз основа на

доказателства и доказателствени средства, събрани по предвидения процесуален ред, която се споделя и от настоящият състав и която е следната:

Подсъдимия С. М. е от Р. С. М., като има двойна гражданство- и македонско и българско гражданство, което придобил през 2010 год. През 2012 год. заминал и заживял постоянно в Г. където работи като бръснар в гр. М.. Семеен е и не е осъждан. След получаване на българско гражданство има и ЕГН *****.

През месец февруари 2018г. същия пристигнал в Б., с цел да поднови издаденото му СУМПС, тъй като срокът на това което притежавал изтичал. За целта един от документите, които следвало да представи пред органите на КАТ, съгласно Раздел III от Наредба № 3 от 11.05.2011 год. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории, бил медицинско удостоверение, след извършване на медицински преглед, вкл. и от общопрактикуващ лекар. През месец февруари 2018г. д-р В. А. не е извършвал преглед на подсъдимия, с оглед издаване на удостоверение за здравословно състояние на водач на МПС. Независимо от това подсъдимия М. през месец февруари 2018г. в гр.П. се снабдил /без да е установено за разследването как/ с Удостоверение за здравословно състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС, издадено на 12.02.2018 год., на което е придаден вид, че на 12.02.2018 год. е издадено и подписано от д-р А., в качеството му на общопрактикуващ лекар с УИН ***, в частта му Общопрактикуващ лекар и част "В" - вътрешен статус, и в частта му относно "Карта за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС. В удостоверението, издадено на негово име, било посочено, че е преминал на преглед пред общопрактикуващия му лекар - д-р А. и в тази връзка не са регистрирани заболявания.

На 14.02.2018г. подсъдимия отишъл в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - гр. Б. на бул. „Д. С.“ № 83а. Там собственооръчно депозирал Заявление - вх. № 1689/14.02.2018 год. по описа на ОД на МВР - Б. за издаване на документ за самоличност на български гражданин – СУМПС, като поискал бърза услуга и посочил, че упълномощава лице, което да получи новото СУМПС- Я. П. Д.. Към заявлението подсъдимият приложил: - Декларация по чл. 151, ал. 5 от ЗДвП "Свидетелство за управление на моторно превозно средство се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Р. Л., за което обстоятелство подписват декларация или представят доказателство, че се обучават във висше училище по чл. 17, ал. 1 от Закона за висшето образование или в училище по Закона за предучилищното и училищното образование или в професионален колеж в страната не по-малко от 6 месеца", в която, във връзка с чл. 151, ал. 5 от ЗДвП декларирал, че "е установил обичайното си пребиваване в Р. Л. на следния адрес: гр. П., ул. "Б. № 18"; - Удостоверение за здравословно състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС, издадено на 12.02.2018 год. на името на С. М., на което е придаден вид, че на 12.02.2018 год. е издадено и подписано от общопрактикуващ лекар - д-р В. А. с УИН ***, в частта му Общопрактикуващ лекар и част "В" - вътрешен статус, и в частта му относно "Карта за

оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС“. Заявлението на подсъдимия било прието от свидетелката А. С. К., която изпълнявала длъжността системен оператор в Сектор “ПП“ при ОД на МВР – Б. Последната, съгласно приложената ѝ по ДП длъжностна характеристика има за основни права и задължения организирането и ръководенето на задачите, свързани с дейността по документите за правоуправление и отчета на водачите на МПС, т.е. натоварена е с упражняването на властнически функции и е пряко подчинена на орган на власт по смисъла на чл. 93, т. 2 от НК - на Началника на Сектор “Пътна полиция“ при ОД на МВР - Б.

На 16.02.2018 год. на името на М. било издадено СУМПС № *** със срок на валидност до 16.02.2023 год. и било получено от пълномощника, посочен в заявлението- Я. Д.

След като се снабдил с новото СУМПС подсъдимия се върнал в Г.- държавата на обичайното му пребиваване, където при използване на СУМПС № ***/ 16.02.2018 год. било констатирано от германските власти, че обичайното пребиваване на подсъдимия е от 2012 год. в Г. поради което и те уведомили Главна дирекция “Национална полиция“ към МВР на Р. Л., че подсъдимият независимо, че има обичайно пребиваване във Ф.Р. Г. непрекъснато от 20.11.2012 год., е с българското СУМПС, издадено на 16.02.2018 год., което е в противоречие с изискването за “обичайно пребиваване“, съгласно Директива 2006/126/ЕО. От своя страна Зам.директорът на ГД “НП“ към МВР - София изпратил писмо - рег. № 3286р-32656/19.07.2019 год. до ОД на МВР - Б. по повод на което била извършена проверка и образувано настоящото производство.

В хода на съдебното следствие пред първата инстанция е назначена и изготвена от в.л.Т. Т., графическа експертиза- Протокол № 05/15.02.2022 год. Предмета на изследване са удостоверението за здравословно състояние от 12.02.2018 год. и декларация от 14.02.2018 год. От заключението на експертизата се установява, че “подписа в удостоверение за здравословно състояние на С. М. в раздел „Данни от клиничен преглед“ е положен от св.Т., а ръкописните подписи в същото удостоверение от името на д-р А. не са положени от него. Посочено е още, че всички ръкописни текстове в декларацията от 14.02.2018 год., вкл. и ръкописния текст „гр.П., ул.“Б. 18“ – под реда посочен като обичаен адрес за пребиваване са положени и изпълнени от подсъдимия М..

Така установеното и от решаващия съд, във фактическо отношение се изяснява от доказателства, събрани по предвидения в НПК процесуален ред и от верен доказателствен анализ, който несъмнено и категорично установява, че подсъдимия С. М. е осъществил съставите на две престъпления, в които е обвинен- чл.313,ал.1 пр.1 от НК и чл.316 във вр. с чл.309,ал.1 пр.1 от НК. В тази връзка следва да се посочи, че доказателствата- както гласните, така и писмените са еднопосочни, без съществени противоречия, които да налагат да се излагат изрични съображения защо едни от тях се кредитират, а други –не, съгласно разпоредбата на чл.305,ал.3 от НК.

По отношение на деянието по чл.313,ал.1 от НК:

Установено е по категоричен начин от приложеното в хода на ДП оригинал на заявление за издаване на документи за самоличност- СУМПС, че това е сторено собственоръчно от

подсъдимия по делото, който посетил на 14.02.2018 год. посетил сектор Пътна полиция при ОД на МВР Б. и пред орган на власт- свидетелката А. К. е подал заявление, към което освен другите документи, приложил и писмена декларация по образец, в която удостоверил, че обичайното му пребиваване е в гр.П., ул. "Б. 18. От обективна страна са установени всички признаци на деянието, тъй като с необходимата доказателствена обезпеченост е установено, на първо място, че декларацията е подадена точно от подсъдимия, който собственоръчно е изписал в нея посочения текст. Това по категоричен начин се установява от заключението на назначената графологическа експертиза на вещото лице Т., която напълно се кредитира от съда, тъй като същият е експерт с необходимите познания и е изготвил експертизата след използване на сравнителен материал даден от подсъдимия, а и нито едно друго доказателство- нито писмено, нито гласно оборват изводите на експерта. Така се установява несъмнено, че именно подсъдимия е декларира, че обичайното му пребиваване е в РБ., на посочения адрес. По този начин той е потвърдил неистина, тъй като се установява от показанията на свидетеля П. Г., който живее и е адресно регистриран на този адрес, че там никога не е живял подсъдимия. От друга страна несъмнено е установено, че от 2012 год. обичайното пребиваване на подсъдимия е в Г. където е и адресно регистриран, което е установено и от немските власти. Понятието „обичайно пребиваване“ е законово регламентирано в разпоредбата на §.6, т. 46 от ДР на ЗДвП и за такова се приема мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца, поради лични или трудови връзки ...“. От обективна страна е установено също така, че подсъдимия е декларира, че това в писмена декларация, която се изисква по силата на закон, а това е чл. 151, ал. 5 от Закона за движение по пътищата: "Свидетелство за управление на моторно превозно средство се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Р. Л., за което обстоятелство подписват декларация или представят доказателство, че се обучават във висше училище по чл. 17, ал. 1 от Закона за висшето образование или в училище по Закона за предучилищното и училищното образование или в професионален колеж в страната не по-малко от 6 месеца“, както и декларацията следва да се даде пред орган на властта. В случая, видно от отразеното в заявлението, приелият същото, ведно с декларацията е А. С. К., която е системен оператор в Сектор "Пътна полиция" Б. Същата е орган на власт, тъй като видно от длъжностната ѝ характеристика има за основни права и задължения организирането и ръководенето на задачите, свързани с дейността по документите за правоуправление и отчета на водачите на МПС, т.е. натоварена е с упражняването на властнически функции и е пряко подчинена на орган на власт по смисъла на чл. 93, т. 2 от НК - на Началника на Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР - Б.

От субективна страна това деяние е осъществено от подсъдимия при условията на пряк умисъл- същият постоянно живее в Г. считано от 2012 год. и към датата на деянието- 14.02.2018 год. напълно е съзнавал, че това което сочи в декларацията- че живее на адрес в гр.П. не отговаря на истината, но е желаел настъпването на резултата- чрез тази декларация да се снабди с българско свидетелство за управление на МПС, поради което и въззивния съд, така както е сторил решаващият районен съд, намира, че подсъдимия С. М. е

осъществил състав на престъплението по чл.313,ал.1 от НК, поради което и правилно е бил признат за виновен в извършване на това престъпление.

По отношение на обвинението за извършено престъпление по чл.316 във вр. с чл.309, ал.1 пр.1 от НК, въззивната инстанция също намира, че РС е постановил верни правни изводи за виновното поведение на подсъдимия М.. Предмет на деянието, в предвид на обвинението е неистински частен документ, като легалната дефиниция на същия е дадена в разпоредбата на чл.93, т.6 от НК неистински документ е „този, на който е придаден вид, че представлява конкретно писмено изявление на друго лице, а не на това, което действително го е съставило“. В частност това е удостоверение за здравословно състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство, на което бил придаден вид, че на 12.02.2018 год. е издадено и подписано от общопрактикуващ лекар - д-р В. А. с УИН ***, в частта му общопрактикуващ лекар и част “В“ - вътрешен статус, и в частта му относно “Карта за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС“, подписано от д-р А.. Видно от самото удостоверение то се издава по образец от приложение №3, към чл.9,ал.1 от Наредба № 3/11.05.2011 г. (обн. ДВ бр. 39/20.05.2011 г.) за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории, като включва преглед и от специалисти- очен, неврологичен статус и хирургичен статус, както и вътрешен и та тяхна база се попълва от общопрактикуващия лекар картата за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на свидетелство, която също е по образец по приложение №4 към чл.9,ал.2 от посочената наредба. Установява се както от показанията на свидетелите- д-р А., така и тези на д-р П., така и от заключението на назначената от съда графологическа експертиза, че подписите в посоченото удостоверение не са положени от д-р А.. В подкрепа на това, макар и като косвено доказателство са показанията на д-р П., който в показанията си изяснява обстоятелствата около издаване на документа и факта, че подсъдимия не се е явил на преглед нито при общопрактикуващия лекар, нито при специалистите, посочени в удостоверението. Документът е неистински, тъй като по силата на посочената по-горе Наредба 3 е следвало да се издаде от общопрактикуващия лекар, а както се посочи вече, не е подписан от него, т.е. придаден му е вид, че е подписан от него. На следващо място този процесен документ е „частен“ такъв, тъй като съгласно съдебната практика „частен“ документ е този, който е съставен от недлъжностно лице лично или като представител на друго частно лице, както и когато е съставен от длъжностно лице не в кръга на службата му или от представител на обществеността извън кръга на възложените му функции, а както се установи удостоверението не е съставяно от д-р А.. Защитата твърди, че по делото е установено от показанията на д-р А., че печатът върху документа е неговия собствен, който се съхранява в кабинета. Поради това защитата намира, че документа е съставен в кабинета на доктора, поради което възниква и съмнение относно характера на документа. Тези възражения не се споделят от съда, защото за да е неистински документа от значение е не печата, положен на

същия /както е известно печатите на са уникални/, а положения подпис, т.е. автора на документа. В случая по несъмнен начин се установи – от експертизата по делото и от показанията на свидетеля А., че не той е лицето, посочено като автор в самото удостоверение т.е. документа е неистински.

От обективна страна е установено също така, че подсъдимия е ползвал това удостоверение пред свидетелката Качанска- системен оператор в Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – Б. която с показанията си удостоверява, че именно подсъдимия е подал заявлението с приложените към него документи, вкл. това удостоверение, което пък кореспондира и от самото заявление, от което е видно, че е подадено собственоръчно от подсъдимия. Така, с този факт се установява по несъмнен начин, че М. е ползвал неистински частен документ, като за съставянето му не може да му се търси наказателна отговорност. Независимо от това ползването на документа е станало напълно съзнателно от подсъдимия- той е бил наясно, че не е бил преглеждан от д-р А., не му е издавано такова удостоверение по надлежния ред, тъй като не е бил при посочения общопрактикуващ лекар, но независимо от това е представил документа, за да се ползва от него, поради което и това деяние е извършено от подсъдимия С. М. при условията на пряк умисъл- знаел, е че документа е неистински, но независимо от това е искал да го ползва, за да му бъде издаден СУМПС.

С оглед на гореизложеното въззивния съд, също намира, че това обвинение е доказано, поради което и правилно и законосъобразно подсъдимия е признат за виновен и по него.

Всички възражения на защитата, наведени във въззивната жалба и в съдебно заседание принципно са правени и пред решаващия съд, който е отговорил на всяко едно, със доводи които се споделят. Първото възражение е за несъставомерност на обвинението по чл.316 във вр. с чл.309 от НК- за това, че документа е верен, но е „неавтентичен“ в частта, касаеща д-р А., както и ,че не било доказано, че подсъдимия съзнателно се е ползвал от този документ.

Както е известно в съдебната теория и практика документ, представлява изрично писмено изявление на физическо лице, което има правно значение и биват : официални и частни; неистински и такива с невярно съдържание. Тъй като основна характеристика на документа е неговия автор, то когато отразения в документа автор не съвпада с действителния е налице неистински документ /по горе се посочи и легалната дефиниция на това понятие/. В случая, както и вече се изложиха съображения за това от доказателствата по делото- показанията на д-р А., т.е. на лицето посочено като автор на документа и заключението на съдебно-графологическата експертиза по делото несъмнено, категорично е установено, че подписа в документа не е положен от автора му- д-р А., т.е. налице е разминаване между посочения автор на документа и действителния или с категорично е установено, че документа е неистински. Твърдението на защитата, че той не е „автентичен“ само за д-р А. всъщност потвърждава обвинението, защото то е само такова по отношение на този доктор, поради обстоятелството, че той е автор на инкриминирания документ.

За неоснователни, въззивния състав намира и доводите на защитата, че от деянията не са настъпили никакви обществено- опасни последици, поради което и са налице предпоставките за оправдаване на подсъдимия на основание чл.9,ал.2 от НК или

алтернативно на това искане, защитата пледира съдът да приеме, че деянието по чл.316 във вр. с чл.309 от НК представлява маловажен случай и наказателната отговорност на подсъдимия следва да бъде ангажирана по чл.309,ал.5 от НК.

На първо място следва да се посочи, че нормата на чл.9,ал.2 от НК може да бъде приложена по отношение на всяка една норма от специалната част на НК, стига по делото да се установи, че обществената опасност на деянието е явна незначителна или поради малозначителността си деянието не е обществено опасно. Настоящият състав намира, че не е налице нито една от тези хипотези. Касае се за престъпления свързани с документооборота, в случая потвърдена неистина в декларация и съзнателно използване на неистински документ, за да се получи официален документ от държавен орган- СУМПС, който да бъде ползван, с което се засяга авторитета на институцията. В случая този факт е станал известен и на органи на друга държава- Г. които са констатирали нарушение на европейско право при издаване на въпросното СУМПС. По делото не са събрани доказателства за наличие на някаква изключителна причина, поради която да се счете, че е налице основателен мотив за подсъдимия да извърши деянията, което да рефлектира и върху преценката за степента на обществената опасност. Напротив- факта, че постоянно живее в друга държава, която е със строго уредена администрация поставя под въпрос защо подсъдимия не се е снабдил с тази шофьорска книжка в посочената държава, поради което и деянието не е съставомерно като маловажен случай.

По искането /направено алтернативно/ на защитата за приложение на чл.78а от НК, то е само в случай, че въззивния съд намери доводите му за оправдаване на С. М. по обвинението по чл.316 във вр. с чл.309,ал.1 от НК, и тъй като настоящия състав не счете, че са налице законови предпоставки за оправдаване на М., то съгласно разпоредбата на чл.78а, ал.7 от НК, е налице законова пречка за освобождаването му от наказателна отговорност с налагане на административно наказание.

Така, с оглед на всичко изложено, ОС намира, че подсъдимия С. М. правилно и законосъобразно е бил признат за виновен и по двете обвинения, които са му повдигнати- по чл.313,ал.1 от НК и по чл.316 във вр. с чл.309,ал.1 от НК.

По наказанията:

За престъплението по чл.313, ал.1 от НК законодателят е предвидил наказание “лишаване от свобода” до три години или глоба от сто до триста лева. Районният съд е наложил на подсъдимия наказание „глоба“ в размер на 100 лв., като въззивната инстанция намира, че това наказание е наложено при извършен правилен баланс между смекчаващи и отегчаващи наказателната му отговорност обстоятелства, в рамките на което е преценено, че е налице превес на смекчаващите- чисто съдебно минало, семейно положение и трудова ангажираност и при наличието на едно отегчаващо- извършването на деянието в условията на реална съвкупност с друго престъпление. Правилно е преценено, че смекчаващите не са многобройни, а са само с превес, поради което наказанието е наложено при условията на чл.54 от НК, а не с приложение на чл.55 от НК, тъй като в случая най- ниско предвиденото за това престъпление наказание- глобата, не е несъразмерно тежко по отношение на

подсъдимия и за налагане на справедливо наказание, което ще спомогне за постигане целите на специалната превенция.

По отношение престъплението по чл.316, вр. чл.309, ал.1, пр.1 от НК:

За извършеното от подсъдимият престъпление, квалифицирано от съда по чл. 316 във вр. чл. 309, ал. 1 от НК, законодателят е предвидил налагане на наказание „лишаване от свобода“ до две години. Решаващия съд е наложил на подсъдимия М. наказание „лишаване от свобода“ за срок от три месеца. Това наказание е в своя законов минимум, в предвид на разпоредбата на чл.39, ал.1 от НК и е определено от РС при превес на правилно отчетени смекчаващите отговорността на М. обстоятелства, които се отпускат и от въззивния съд. Именно този минимум не е несъразмерно тежък по отношение на подсъдимия и за постигане целите на чл.36 от НК, поради което и правилно е прието, че твърденията на защитата, че деянието е извършено при условията на чл.55 от НК е неоснователно.

Налице са и законовите основания за отлагане изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ за срок от три години, съгласно разпоредбата на чл.66,ал.1 от НК, тъй като именно наказание, което е в своя минимум и не следва да се търпи ефективно, ще въздейства поправително и превъзпитателно по отношение на подсъдимия С. М..

Правилно с атакуваната присъда, РС като е взел в предвид, че е наложил на подсъдимия наказания за две деяния, извършени при условията на реална съвкупност и на основание чл.23,ал.1 и ал.2 от НК е определил на подсъдимия да изтърпи едно общо най-тежко наказание, а именно „Лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца което на основание чл.66 от НК, отложи за изпитателен срок от 3 /три/ години, без да присъединява към него наказанието „глоба“.

С присъдата, предмет на въззивна проверка, РС правилно се е разпоредил с веществените доказателства, както и на основание чл.189,ал.3 от НПК е осъдил подсъдимия да заплати сторените по делото разноски.

Въззивната инстанция не намира основания за отмяна или изменение на атакуваната присъда и поради нейната правилност, на основание чл.334 т.6 във вр. с чл.338 от НПК,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 15 от 25.03.2022 год., постановена по нохд № 1213 от 2021 год. по описа на РС Б.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____